Μ. Ι. Γεδεών: Πατριαρχικοί Πίνακες Κ/π. 1887

Ἑτέρα τις ἐκκλησιαστικὴ ἑτεροδιδασκαλία κατεδικάσθη καὶ αὕτη συνοδικῶς τῷ **1094**, ἣν δ' αὕτη αἰγυπτίου τινὸς μοναχοῦ Νείλου, διδάσκοντος ὅτι καὶ ἡ σὰρξ τοῦ Σωτῆρος ἐθεώθη προσληφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ[412]. Τρίτη δέ τις ἡ σπουδαιοτέρα πασῶν ἐκκλησιαστικὴ ταραχὴ ἠγέρθη ὑπὸ βουλγάρου τινὸς ἰατροῦ Βασιλείου, ἡ αἵρεσις τῶν Βογομίλων, κατασταλεῖσα τῷ **1110**, ὅτε ὁ αἱρεσιάρχης δικασθεὶς κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ[413].

Κατὰ μάϊον τοῦ **1087**, χηρευουσῶν τῶν μητροπόλεων Βασιλαίου καὶ Μαδύτων, ἄλλοτε ἐπισκοπῶν, προαχθεισῶν κατόπιν εἰς μητροπόλεις, ἠγέρθησαν οἱ μητροπολῖται Ἀγκύρας καὶ Κυζίκου ἐνιστάμενοι ὅτι αὐτοὶ πρέπει ἵνα ψηφίσωσιν ἐν αὐταῖς ἐπισκόπους, διότι κακῶς προὐβιβάσθησαν εἰς μητροπόλεις. Τότε ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὸν σημείωμα ὅτι ἐπιτρέπεται τῷ βασιλεῖ ἵνα προάγῃ τὰς ἐπισκοπὰς ἢ τὰς ἀρχιεπισκοπὰς εἰς τιμὴν μητροπόλεως[414]. Ἴσως δὲ τῷ **1089** προήχθη εἰς μητρόπολιν ἡ ἐπισκοπὴ Ἄργους, ὑποκειμένη μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου τῷ μητροπολίτῃ Κορίνθου[415].

Τῷ **1086** ἀπελύθη τὸ πρῶτον αὐτοκρατορικὸν περὶ τῆς

---

412. Ἄννα Κομνηνή· Δοσιθέου περὶ τῶν ἐν Ἱεροσ. πατρ. σελ. 484.

413. Κ. Παπαῤῥηγοπούλου Ἱστορία ἑλλην. ἔθνους· τόμ. Δ', σελ. 546—547. Ὁ γηραιὸς καθηγητὴς ὀρθὰ φρονῶν καταδικάζει τὴν σωματικὴν καταδίκην, ἥν, κατὰ τὸν Βαλσαμῶνα «οὐκ οἶδεν ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἡμῶν νόμος». Εὐθυμίου Ζυγαδηνοῦ Δογματικὴ Πανοπλία· μέρος 6', κεφ. 23. Φιλαρέτου Βαφείδου Ἐκκλησ. Ἱστορίας τόμ. Β', σελ. 233—236.

414. Βαλσαμῶνος ἑρμηνεία εἰς τὸν ΛΗ' κανόνα τῆς Πενθέκτης.

415. Λέγω ἴσως, διότι σημείωσίς τις (Σύνταγμα, τόμ. Ε', σελ. 481) γράφει μὲν ὅτι «ὁ Ἄργους γέγονε μητροπολίτης ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰσαακίου τοῦ Ἀγγέλου», προστίθησιν ὅμως ἔτος τὸ ἀπὸ κτίσεως κόσμου 6597 =1089. Καὶ ἕπομαι τῷ **Muralt** μᾶλλον τὸ ἔτος ἀληθὲς κρίναντι ἢ τὸ ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

τὸ ὄνομα τοῦ πρώην πατριάρχου πολλὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἀναθήματα τῶν ἐκκλησιῶν σφετερισθέντος δῆθεν καὶ μὴ δηλώσαντος τί ἐγένοντο. Τῇ 30 νοεμβρίου καὶ τῇ 2 δεκεμβρίου τοῦ 1085, ἐπὶ συνόδου προσκληθεὶς εἶπεν ὅτι ἀσεβὴς ἐστιν ὁ Εὐστράτιος· «ἀσέβειαν γὰρ εἰσῆγε τὴν τῶν ἱερῶν σκευῶν ἀναπόδεικτον ἐκποίησιν»· εἶτα δὲ, φοβούμενος τὴν τιμωρίαν, ἣν ἠπείλουν αὐτῷ ταράττοντι τὴν Ἐκκλησίαν, ὡμονόησε τῇ συνόδῳ ζητήσας ὡς ὅρον ἵνα διορθωθῶσι τὰ κατ' αὐτοῦ ἀβασανίστως γραφέντα ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ἐκλογῆς Νικολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Ἀλλ' ἐπέστρεψεν αὖθις ἐπὶ τὰ πρότερα, χωρισθεὶς δὲ τῆς πρὸς τὸν πατριάρχην κοινωνίας ἔλεγεν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ταύτης ἀνάγκην, διότι ἔχει κλῆρον ἴδιον καὶ ἐνορίαν ἰδίαν ἐν Κωνσταντινουπόλει: τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Εὐφημίας, ἐν ᾗ ἠδύνατο ἵνα λειτουργῇ, ὅπερ ἦν προνόμιον τῶν μητροπολιτῶν τῆς Χαλκηδόνος[409]· ὅθεν σύνοδος συνελθοῦσα κατὰ τὸν ἰανουάριον τοῦ 1086 ἐξ εἰκοσιτεσσάρων μητροπολιτῶν καὶ ἑνὸς ἀρχιεπισκόπου—τοῦ Κίου, ὅστις ἐνταῦθα γράφεται ἀρχιεπίσκοπος— κατεδίκασε τὸν Λέοντα. Εἰρήσθω δ' ὅτι τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς συνόδου ταύτης ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἦν ἐκδοὺς χρυσόβουλλον «περὶ τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ τοῦ μὴ ἄλλοτέ ποτε ταῦτα κοινωθῆναι», κατὰ αὔγουστον τοῦ 1082[410]. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Λέων ἔτυχε συγγνώμης, ἀποκατασταθεὶς ἐν τῷ θρόνῳ Χαλκηδόνος, ἀποδοκιμάσας τὰ πρότερα σφάλματα[411].

---

409. Τοιαῦτά τινα πορίζόμεθα ἀναγινώσκοντες «τὸ ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ Χαλκηδόνος ἐκείνου γεγονὸς σημείωμα»· ἴδε δὲ καὶ τοῦ μετὰ χεῖρας βιβλίου σελ. 50. Ἄπορον πῶς ἐπετρέποντο τοιαῦται παρατυπίαι, οὐ μόνον μονῶν καὶ πατριαρχείων, ἀλλὰ καὶ μητροπολιτῶν ἐχόντων ἐν Κωνσταντινουπόλει μετόχια καὶ ἴδια θυσιαστήρια πηγνυόντων!

410. Σύνταγμα· τόμ. Ε', σελ. 281—284.

411. Ταῦτα κατὰ Muralt, οὗ τὴν τρίτομον καὶ πολυτιμοτάτην βυζαντινὴν χρονογραφίαν ἐν τοῖς πλείστοις συνεβουλεύθην. Ἴδε τὸ ἔτος 1088.